

Ο ΡΥΑΞ

Μελωδ. Schubert: (Ich höert' ein Bächlein), Α, ἀρ. 15



Εὐθύμως ἐκελάδει
ὁ ρύαξ ποῦ περᾶ,
κ' ἐχόρευον οἱ κλάδοι,
φιλοῦντες τὰ νερά.



Ἄκτις διῆλθε μία
τὰ κύματα χρυσῇ,
κ' ἐντός των ἐμειδία
εἷς ἄγγελος ὡς σύ.



Τὰ ἐπεκόσμ' ἡ Ἴρις
χρωμάτων ἀνθηρῶν,
καὶ ἦν ἀσμάτων πλήρης
ὁ φλοῖσθος τῶν νερῶν.



Ὡς ἦλθε πλὴν ἐσπέρα,
κ' ἐσβέσθη ἡ ἄκτις,
ὁ χεῖμαρρος ἐπέρα
διὰ νυκτὸς φρικτῆς.



Τὸ ὄραμα ἐλύθη,
παρῆλθεν ἡ χαρὰ,
κ' ἐστεύρευσεν ἡ λήθη
τὰ κλαίοντα νερά.



Κ' ἐκ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
ἀντήχησε φωνή,
πῶς εἶναι ἡ ζωή μου
ὁ ρύαξ τοῦ θρηνεῖ.



ΑΝΘΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μιλιόβ. Schubert: (Das Röslein), Α, 42. 16



Θάλλ' εἰς ρύακος νερά
ἄνθος τοῦ μαΐου,
καὶ τὸ ἄνθος τρυφερὰ
κλίνει καὶ φιλεῖ κ' ἐρᾷ
φεῦ! τοῦ ρυακίου,
ἄνθος, ἄνθος ὀροσερόν
ἄνθος τοῦ μαΐου.



— «Μεῖνε, ρύαξ, μετ' ἐμοῦ.»

— «Ἄνθος τοῦ μαΐου,
ἴδιον τοῦ ποταμοῦ
νὰ μὴ μένη οὐδαμοῦ
καὶ ποτὲ τρυβίου.
Χαῖρε, ἄνθος ὀρφανόν,
ἄνθος τοῦ μαΐου.»



Κ' ἐμαράνθη τὸ χλωρόν
ἄνθος τοῦ μαΐου,

